

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 036521 12 Kž
Brčko, 08.08.2012. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Josipe Lucić, kao članova vijeća, uz učešće Zinete Abdul Razzak kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.Z. iz S., zbog produženog krivičnog djela Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca optuženog, Džemala Zahirović, advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 036521 11 K od 10.02.2012. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 08.08.2012. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Ratke Đonlaga, optuženog A.Z. i branioca optuženog, Džemala Zahirović, donio je istog dana u prisustvu gore navedenih lica i javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog A.Z. iz S. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 036521 11 K od 10.02.2012. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 036521 11 K od 10.02.2012. godine, optuženi A.Z. iz S., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio produženo krivično djelo Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BD BiH), pa je na osnovu istog zakonskog propisa, te primjenom članova 7., 42., 43. i 49., istog zakona, za navedeno krivično djelo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana.

Na osnovu člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP BD BiH) sud je oštećenu M.K. sa imovinsko pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

Istom presudom, optuženi je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 765,00 KM i na ime paušala za rad suda iznos od 100,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate, a na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BD BiH.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branilac optuženog, Džemal Zahirović, advokat iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu branilac optuženog).

Branilac optuženog žalbu je podnio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297.stav. 1. tačka k.) ZKP BD BiH), povrede Krivičnog zakona (član 298.stav.1. tačka a) ZKP BD BiH,pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299.stav 1. ZKP BDBiH) i odluke o kazni i troškovima krivičnog postupka. Na kraju žalbe branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu i prvostepenu presudu preinači tako što će donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa optužbe, a u smislu člana 284. tačka a. ZKP BD BiH.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) podnijelo je odgovor na žalbu branioca optuženog, jer smatra da su navodi branioca neosnovani, pa je s tim u vezi predložio da ovaj sud žalbu branioca optuženog odbije kao neosnovanu i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine potvrdi u cijelosti.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 08.08.2012. godine, branilac optuženog je izjavio da u potpunosti ostaje pri podnesenoj žalbi, kao i prijedlozima iz iste.

Optuženi A.Z. je izjavio da nije psovao to što je navedeno, te da se njegova kćerka zove S.

Tužilac je izjavio da ostaje pri podnesenom odgovoru na žalbu, kao i pri prijedlogu iz odgovora da se žalba branioca optuženog odbije u cijelosti kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. ZKP Bd BiH, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba branioca optuženog je neosnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297.stav 1. tačka k. ZKP Brčko distrikta BiH, jer je po mišljenju branioca izreka presude nerazumljiva. Ista je konstatacija ovog suda i u pogledu žalbenog prigovora branioca koji se odnosi na povredu krivičnog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, kao i u pogledu žalbenog prigovora na odluku o kazni i troškovima krivičnog postupka.

Nasuprot tvrdnji branioca, ovaj sud smatra da je izreka presude potpuno razumljiva i u skladu sa obrazloženjem iste i iz koje jasno proizilazi na koji način je optuženi počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Osjećaj uznemirenosti, koji je izazvan kod oštećene, a do koje je došlo radnjama optuženog na način čestim praćenjem i prijetnjama, imali su za posledicu osjećaj lične ugroženosti kod oštećene M.K. Na ove okolnosti svjedok je dala svoj iskaz tokom dokaznog postupka i ukazala šta se dešavalo, te više puta istakla da je optuženi uhodi, prati, prijeti joj i da je to postalo stalno i da „ne smije sama da hoda“. Oštećena je istakla da se više puta obraćala policiji i bezbroj puta zbog toga prijavljivala optuženog. U izreci presude su pod tačkama jedan, dva i tri opisane radnje koje je optuženi preduzeo, a koje u sebi sadrže obilježje produženog krivičnog dijela Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180. stav. 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te je potom navedena kazna na koju je optuženi osuđen zbog navedenih radnji. S tim u vezi kada se pročita izreka presude jasno proizilazi za šta je optuženi okrivljen, to jeste, koje radnje je preduzeo, pravna kvalifikacija krivičnog dijela za koje se tereti i potom izrečena kazna. Jednostavno rečeno iz izreke proizilazi šta je optuženi protivpravno radio, šta te preduzete radnje predstavljaju i izrečena kazna zbog navedenih radnja i postupka koje je preduzeo prema oštećenju. U vezi navedenog ne stoji prigovor branioca da je nerazumljivo o čemu se u konkretnom slučaju radi, pa neosnovano i na neuvjerljiv način želi otvoriti dilemu da li se u konkretnom slučaju radi o krivičnom dijelu ili o prekršaju.

Po ocijeni ovog suda izreka presude je potpuno jasna i u skladu sa obrazloženjem iste, te nema mjesta za bilo kakvu dilemu ili nejasnoću oko toga šta je optuženi ustvari počinio svojim radnjama, da li krivično djelo ili prekršaj, a kako se to na neargumentovan način od strane branioca želi prikazati. Svakom radnjom opisanom pod tačkama jedan do tri u izreci odluke, posmatrano zasebno, ostvarena su obilježja bića krivičnog dijela za koje je optuženi oglašen krivim. Budući da je optuženi u konkretnom slučaju počinio više istovrsnih radnji koje, s obzirom na način izvršenja i njihovu vremensku povezanost, čine jednu cjelinu, dobile su obilježje produženog krivičnog dijela iz člana 55. Krivičnog zakona BD BiH.

Pravna kvalifikacija krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, sastavni je dio izreke presude, a ne samo činjenični opis i očigledno je da se u konkretnom slučaju radi o krivičnom dijelu Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180. stav 3. krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je dilema branioca u pogledu toga da li se radi o prekršaju ili krivičnom dijelu neopravdana i nema mjesta za istu.

Branilac optuženog pogrešno zaključuje da se radnje izvršenja predmetnog krivičnog dijela sastoje od umišljajne pretnje ugrožavanja bezbjednosti osobe, kao i u pogledu posljedice koja se sastoji u osjećaju ugroženog života ili tijela nekog lica. Odredbom člana 180. stav 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ugrožavanje sigurnosti, a koja pravna kvalifikacije je u odnosu na optuženog, kao radnje izvršenja navedenog krivičnog dijela se navode prikradanje, učestalo praćenje ili uznemiravanje na drugi način,

sa posledicom ugrožavanja sigurnosti bračnog partnera ili lica s kojim živi u vanbračnoj zajednici ili lica s kojim održava bliske veze, a što je situacija u konkretnom slučaju. Branilac optuženog tumači odredbu člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta BiH, pa zaključuje da bitni elementi krivičnog djela, koje se optuženom stavlja na teret, nisu sadržani u izreci presude, a što presudu po mišljenju branioca čini dodatno nerazumljivom. Branilac je očigledno pre nabregnuo činjenicu da se optuženi tereti za krivično djelo Ugrožavanje sigurnosti iz člana 180. st. 3. KZ BD BiH, a ne člana 180. stav 1. istog zakona, pa uslijed toga pogrešno i zaključuje da u radnjama optuženog nisu ostvareni elementi krivičnog djela koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru branioca optuženog da je prvostepeni sud počini povredu krivičnog zakona. Tokom dokaznog postupka na osnovu provedenih, a od prvostepenog suda prihvaćenih dokaza, nespornom je učinjena tvrdnja tužioca da je optuženi, u vrijeme i na način opisan u izreci presude, svojim radnjama ostvario obilježje krivičnog djela Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta BiH, za koje je oglašen krivim. U skladu sa članom 16. stav 2. ZKP Brčko distrikta BiH (princip akuzatornosti i teret dokazivanja), tužilac je prezentovanim dokazima uspio da dokaže krivicu optuženog.

Tačna je konstatacija branioca optuženog da u izreci presude nedostaje činjenični opis „ozbiljna prijetnja“. Međutim, taj činjenični opis na koji branilac ukazuje ne treba ni da stoji budući da je optuženi oglašen krivim za krivično djelo Ugrožavanje sigurnosti iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona BD BiH, gdje je radnja izvršenja drugačije propisana u odnosu na radnju iz stava 1. člana 180. Krivičnog zakona BD BiH za koju se radnju optuženi ne tereti, a što je branilac potpuno zanemario, a o čemu je već u prednjem dijelu obrazloženja bilo govora.

U konkretnom slučaju, a što je bilo neophodno utvrditi, utvrđeno je da je došlo do osjećaja ugrožene sigurnosti kod oštećene, a o čemu je i oštećena govorila u toku dokaznog postupka. Uznemiravanje je samo jedan od alternativno propisanih načina izazivanja osjećaja ugroženosti iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona BD BiH. Osjećaj ugroženosti lične sigurnosti oštećene je utvrđen provedenim dokazima koje je prvostepeni sud prihvatio i o tome dao argumentovane razloge na stranama tri i četiri obrazloženja, gdje ukazuje na iskaze svjedoka, te vrši ocjenu istih.

Neargumentovano branilac optuženog prigovara da se u konkretnom slučaju može eventualno raditi o prekršajnoj odgovornosti optuženog, pa u prilog svojoj tvrdnji se poziva na dokaz D1 koji su izveli tokom dokaznog postupka, to jeste rješenje Osnovnog suda BD BiH broj 96 o Pr 021645 09 Pr od 02.11.2010. godine, kojim je optuženi u prekršajnom postupku kažnjen novčanom kaznom zbog prekršaja iz oblasti javnog reda i mira. Međutim, ako se uporedi činjenični opis iz navedenog prekršajnog rješenja i pobijane presude očigledna je razlika u preduzetim radnjama i ostvarenim posledicama, pa se navedena tvrdnja branioca nije kao argumentovana mogla ni prihvatiti.

Prvostepeni sud je, nakon provedenog dokaznog postupka pravilno zaključio da je optuženi učestalim praćenjem i uznemiravanjem oštećene, ugrozio bezbjednost lica sa kojim održava bliske veze, odnosno M.K. sa kojom je bio u braku i na taj način ostvario obilježje bića krivičnog dijela Ugrožavanje bezbjednosti iz člana 180.stav 3. Krivičnog zakona BD BiH, kako je na strani trećoj pasus prvi prvostepeni sud i konstavao.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru branioca optuženog da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje. Nasuprot tvrdnji branioca, ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud posvetio dovoljno pažnje svim izvedenim dokazima, pa na osnovu dokaza kojima je poklonio vjeru pravilno utvrdio činjenično stanje opisano u izreci odluke. Na pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno je sud primjeno odredbe Krivičnog zakona BD BiH kada je zaključio da se radi o krivičnom djelu iz člana 180. stav 3. Krivičnog zakona BD BiH. Pravilno je prvostepeni sud utvrdio sve elemente koje čine obilježje bića navedenog krivičnog dijela, te utvrdio da je optuženi radnjama opisanim u izreci kod optužene stvorio osjećaj ugrožene bezbjednosti, iz kojih razloga ne smije sama da hoda, kako to i svjedok oštećena navodi zbog čega je slučaj bezbroj puta prijavljivala policiji. Osjećaj ugrožene bezbjednosti oštećene utvrđen je kroz njeno svjedočenje, a potvrđen kroz iskaz svjedoka H.K., o čemu prvostepeni sud govori na strani trećoj, pasus treći, četvri i peti, a koje razloge prvostepenog suda prihvata i ovaj sud. Prema tome, po mišljenju ovog suda ne stoji tvrdnja branioca optuženog da nema dokaza da je na bilo koji način ugrožena bezbjednost M.K., jer je takva tvrdnja branioca potpuno demantovana kroz svjedočenje naprijed pomenutih svjedoka.

Ispitujući odluku o kazni u vezi žalbenih prigovora, ovaj sud zaključuje da je žalba i u tom dijelu neosnovana. Iako se žalbom branioca optuženog kao žalbeni osnov navodi i odluka o sankciji, a da se pri tome ne daje nikakvo obrazloženje za navedeni žalbeni osnov, ovaj sud je preispitao prvostepenu odluku i u dijelu koji se odnosi na kaznu koja je optuženom izrečena.

Iz obrazloženja odluke proizilazi da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne optuženom, u smislu člana 49. Krivičnog zakona BD BiH (opšta pravila za odmjeravanje kazne), uzeo u obzir okolnosti koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), a koje je utvrdio na strani optuženog. Utvrđenoj olakšavajućoj i otežavajućoj okolnosti prvostepeni sud je dao adekvatan značaj, pa se pravilno opredjelio za vrstu i visinu kazne koju je izrekao optuženom. I po ocjeni ovog suda će se upravo izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 30 dana postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona BD BiH, kako s aspekta generalne tako i s aspekta specijalne prevencije. Izrečenom kaznom će se postići i svrha krivičnopravnih sankcija propisana članom 7. Krivičnog zakona BD BiH, preventivnim uticajem na druge potencijalne izvršioce krivičnih dijela da ista ne čine i pružiti satisfakcija žrtvi krivičnog djela.

Nije opravdan ni žalbeni prigovor na odluku prvostepenog suda kojom je optuženi obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka.

Budući da je prvostepeni sud optuženog oglasio krivim za krivično djelo za koje je i optužen, opravdano ga je u skladu sa odredbom člana 188.stav 1. a u vezi sa članom 185. stav 1. i 2. tačka a. i g. ZKP BD BiH obavezao da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 765,00 KM, a koji su nastali tokom vođenja krivičnog postupka za isplaćene troškove vještačenja i troškove dolaska svjedoka, te da na ime paušala za rad suda plati iznos od 100,00 KM, imajući u vidu dužinu trajanja krivičnog postupka.

Branilac optuženog, a ni optuženi nisu priložili nikakve dokaze koji bi ukazivali na loše materijalne prilike optuženog, te da bi isplatom troškova krivičnog postupka bilo dovedeno u pitanje kako njegovo izdržavanje, a tako i lica koje je dužan da izdržava, što bi bio razlog da sud optuženog, u skladu sa odredbom člana 188. st. 4. ZKP BD BiH, potpuno ili djelimično oslobodi obaveze naknade troškova krivičnog postupka.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, valjalo je , na osnovu člana 313. ZKP BD BiH, žalbu branioca optuženog odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević